

Проблемот со бившите

Лорен Лејн

ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

The trouble with love

© 2015 Lauren Layne

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2016

Преведувач Ивана Спасев

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2016

Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без писмена согласност од издавачот.

Проблемот со бившите

Лорен Лејн

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

За Ана и Сара, кои рано во животот ме научија
колку прекрасни знаат да бидат пријателките.
Многу сум среќна сум што ве најдов.

Прва глава

ЕМА РАЗМИСЛУВАШЕ ДАЛИ ДА СЕ ЈАВИ ДА излаже дека е болна, дека не ѝ е арно...

Грип. Добиено. Мали сипаници. Дизентерија. Ментални проблеми. Што и да е.

Или во најмала рака, веројатно требаше да причека да се смири утринскиот хаос кога сите пристигнуваа на работа истовремено. Или можеби да се шмугне низ задната врата на зградата заедно со типот што испорачуваше вода секое утро.

Но Ема Синклер не беше од оние што дозволуваа малите икавици во животот да ја изместуваат од колосек.

Иако...

Некој веројатно можеше да рече дека немаше ништо *мало* во фактот што нејзиниот стан комплетно се имаше поплавено за пократко време од потребното за виткање на трепките.

А што се однесува до фактот што истата таа катастрофа со поплавата резултираше со дефект со струјата во целата нејзина зграда... па, тоа беше нешто како апокалипса.

Проблемот со бившите

Сепак. Постоеја и полоши работи од одењето на работа со утоп мокра коса и без никаква шминка, облечена во дреч розов фустан што го носеше кога беше деверица на свадбата на братучетка и затоа што тоа беше единственото суво парче облека во нејзиниот плакар благодарение на заштитната пластична вреќа во која стоеше.

Ема немаше време ни да се погледне на огледало пред да истрча од станот, додека газдата на истиот тој стан нервозно пцуеше зад неа. Но добро, не ни имаше потреба да се погледне на огледало за да знае дека нејзиниот изглед денес беше делумно премногу гламурозен за на работа, делумно стаорец од канализација.

Меѓу другото, кому му требаше огледало кога има пријателка како Џули Грин?

Ема буричкаше во чантата во потрага по електронската картичка со која се влегуваше во зградата на Равена каде што работеше кога Џули дојде од зад неа со кафе од Старбакс во рака и широко насмеана како и секогаш.

„Здраво, Ем... ааа“, рече Џули и одеднаш направи гримаса кога виде како изгледаше Ема.

Ема и упати еден заводлив поглед. „Ти се допаѓа тоа што го гледаш?“

„Не можам ни да разберам што се случува овде“, рече Џули со збунет глас. Потоа и го подаде кафето од Старбакс. „Држи. Земи го моево макијато со вкус на карамела. Тебе повеќе ти треба“.

Ема сакаше да рече *ма не, фала*, но се замисли малку, па сепак го прифати кафето. Другарка и беше во право. Нејзе *навистина* повеќе и требаше. Инцидентот се имаше случено додека си правеше кафе, па немаше стигнато да пивне ни голтка од сабајлето.

Пивна од кафето додека Џули и понатаму вцашено зјапаше во нејзиниот розов фустан.

„Ќе објасниш?“ рече Џули.

Ема воздивна. „Имаше некоја водна катастрофа во станот над мојот утрово. Па сега целиот мој стан изгледа сцена од Титаник, само без Лео“.

Џули погледна во мократа коса на Ема. „Сакаш да кажеш дека косата ти е мокра од, она, гнасна вода од цевки?“

„Не“, рече Ема пивнувајќи од кафето уште еднаш пред да ѝ го врати и си ја најде електронската картичка. „За среќа, се имав истуширано *пред* да пукне цевката и успеав да го избегнам најкатастрофалното прскање. *За жал*, не смеев да помислам да сушам коса со фен дури и да не снемаше струја“.

„Ах, да. За да не те утепа струја“, рече Џули кога влегоа во зградата и тргнаа кон лифтовите.

„Да, ама и веднаш снема струја“, рече Ема и го притисна копчето за лифтот.

Џули ги ококори очите. „Сериозно? Се поплавивте и ви снема струја? Ти се уништи сè?“

„Ма не. Сè уште го имам *овој* прекрасен фустан“, рече Ема, па го повлече работ од фустанот и се поклони малку како некоја принцеза. Се преправаше дека не забележа како двете девојки кои весело озборуваа додека одеа на кај лифтовите се стишија веднаш штом ја забележаа неа.

Фустанот ќе беше дистракција и сам по себе. Но утоп мократа пунца исто така беше нетипична за фенси деловната зграда каде што сите жени беа софистицирани и *пиц пец* буквално секој ден.

А капак на сè беше тоа што таа немаше ни грам шминка. Капак.

Не дека Ема беше некоја којзнае колку гламурозна девојка, но обично не одеше никаде без маскара затоа што имаше страшно светли трепки, иако нејзината коса беше светло кафена. А и формата на нејзините очи ја влошуваше целата работа Тие беа страшно крупни и малку искосени нагоре. Бамби очи, така ги нарекуваше мајка ѝ секогаш.

Но без маскара и молив за очи, таа повеќе личеше на Голум од Господар на прстените отколку на слатка мала срничка.

„Знаеш што, фустанов е добар, иако не е баш за на

Проблемот со бившите

работа“, промрморе Џули кога влегоа во лифтот заедно со двете девојки што озборуваа и еден средовечен маж што дрндаше на телефон. „Секси. Дури и малку оросписки. Браво ма женска!“

„Е многу ме израдува сега, Џулс. Баш кон таков изглед целев за на работа за среда сабајле, секси и малку оросписки“.

„Е па, требало да ми се јавиш. Тука сме некаде со број на гардероба. Ќе ти позајмев нешто“.

„Ќе те држам на збор за утре“, рече Ема кога Џули го притисна копчето за дванаесеттиот кат. „Ќе морам да однесам на хемиско сè што имам. А можеби ќе треба и да запалам дел од работите. Но утрово не можев да дојдам до кај тебе во најголемиот сообраќаен метеж и сепак да стигнам на работа на време“.

Вратите на лифтот штотуку беа почнале да се затвораат кога една машка рака се пикна меѓу нив, активирајќи ги сензорите за вратите повторно да се отворат.

Одлично. Милина.

Да беше некоја друга жена ќе офнеше на глас кога ќе го видеше човекот пред неа.

Но Ема само ги исправи рамениците игнорирајќи ја Џули кога тивко промрморе, „Оф мори мајко“.

Тоа беше *тој*.

Типот беше толку прекрасен што жените застануваа и зјапаа кога ќе се најдеа во негова близина. Високото и витко атлетско тело беше беспрекорно облечено, како и секогаш, во модерен, совршено скроен црн костум. Денес немаше вратоврска, иако често носеше.

Темната коса му беше совршено средена, а убаво избриченото лице гордо испрчено со силната вилица и симетричните усни.

А очите... денес зелени, иако често менуваа боја и претежно беа сини.

Но Ема немаше потреба да погледне во човекот за да го види сево ова. Таа ги знаеше овие работи од сеќавање. Од спомени. *Лоши* спомени.

Тој воопшто не се сецна кога ја виде Ема со утоп мократа пунца и розовиот коктел фустан со прилично отворено деколте.

Впрочем, тој не ја ни погледна. Ништо - ни изненаденост, ни зачуденост - не ги вознемири вечно смирените црти на неговото лице. Човекот беше ладен и со максимална самоконтрола. Секогаш.

Цули се повлече кон едниот агол од лифтот за да направи место за него и тој кратко ѝ кимна пред да се сврти така што тој и Ема сега стоеја рамо до рамо.

Вратите се затворија и Ема ја поткрена главата за да може да гледа во малото екранче каде што ги пишувавше катовите.

И тој го направи истото движење, вперувајќи го погледот во местото каде што *II* се претвори во *I*, па во *2* додека се качуваа.

„Ема“, рече тој учтиво без да ја погледне.

„Кесиди“.

„Фино изгледаш“.

„И ти исто“, рече таа глатко како путер, со рамнодушен, монотон тон.

„Се надевам дека не си се дотерала олку за мене“. Неговиот глас воопшто не ја изгуби лежерната учтивост.

Таа не го ни погледна. „Ох, што, не ти се допаѓа? А колку се надевав дека еден убав фустан ќе биде сè што ќе треба за да ми го побараш бројот“.

Лифтот застана на седмиот кат и Ема и Кесиди се тргнаа настрана за човекот одзади да може да излезе. Потоа синхронизирано се вратија на претходните позиции веднаш штом вратата се затвори.

Уште се немаа погледнато.

„Знаеш што, малку е предречлив за мој вкус“, промрморе тој како воопшто да не ги прекинале. „Мене повеќе ми се допаѓа кога жените носат малку помекти бои. Пример... бела. Секогаш ми се допаѓа кога ќе видам жена во бел фустан. Имаш ли ти бел фустан?“

Проблемот со бившите

Џули се накашла, но Ема не можеше да одреди дали накашлувањето беше предупредување или прикривање на смеа.

Лифтот застана на дванаесеттиот кат. Катот на Ема. *Конечно.*

„Пардон“, му промрморе таа на Кесиди со шеќерно сладок глас кога излезе.

Џули излезе по неа.

И на големо разочарување на Ема, по нив излезе и Кесиди.

„Погрешен кат, Кесиди“, рече Џули мило со убава насмевка за кутриот човек.

Предавничка.

„Не, денес не е“, одговори тој.

„Ах“, рече Џули, „имаш состанок со Камил?“

„Да“.

Камил Бишоп беше уредничка на списанието *Stillete* и шефица на Џули и Ема. Со оглед на тоа дека Кесиди беше главен уредник на списанието *Oxford*, сестринско издание на *Stillete*, не беше ништо чудно тоа што по-времено доаѓаше на дванаесеттиот кат. Тоа не значи дека Ема беше навикната и немаше ништо против.

„Се гледаме, девојки“, рече Кесиди со насмевка за Џули. Ема не ја ни погледна. „Ох, и Ема, само едно пријателско потсетување дека доаѓа зима. Пази да не закачиш некоја болест со таа мокра глава“.

Си замина пред Ема да успее да му одговори. Или да му покаже еден среден прст. Не дека таа ќе се помачеше да го направи тоа.

„Пријателско потсетување, жими газов“, промрморе Ема и накратко погледна во неговиот грб пред таа и Џули да се упатат кон нивната заедничка канцеларија.

„Мене ми беше симпатично. Можеби се грижи за тебе“, рече Џули и ја фати Ема под рака.

Ема фркна со носот. „Дај ми го остатокот од твоето кафе. Ми треба“.

Џули ѝ го подаде и влегоа во канцеларијата. Грејс и Рајли веќе беа таму. Грејс пишуваше нешто на телефонот... веројатно си испраќаше пораки со маж ѝ, ако нејзината насмевка беше некаков показател.

Типично.

Рајли јадеше крофна. Исто така типично.

Рајли престана да цвака кога ја виде Ема. „Оууу. Зар веќе стигнавме до матура? Никој не ми кажа мене! Уште немам нарачано ни цветче за на рака“.

Ема ја фрли чантата на бирото. „Ве молам речете ми дека една од вас носи фен“.

„Да бе, јас *секогаш* носам во чанта“, рече Рајли и истовремено затресе со главата за да покаже колку беше смешна и неверојатна таа помисла.

„Ни јас немам“, рече Грејс.

„Но може да ги прашаме девојките од рубриката Убавина. Можеби носи некоја од нив“.

„На Ема ѝ се случил инцидент“, рече Џули сместувајќи се на нејзината фотелја.

„Каков инцидент? Ное не сакал да ја пушти во арката затоа што била премногу дотерана?“ праша Рајли.

Ема се насмевна и покрај тоа што беше страшно лошо расположена.

„Ох, Ема!“ Грејс се навали напред. „Да не беше на галата во музејот синоќа? Ооох, да не си отиде *дома со некој*? Затоа ли дојде вака облечена на работа?“

„Е дефинитивно мораш да напишеш приказна за ова, Ем“, рече Рајли и повторно ѝ се посвети на крофната.

„Добро, ја правите ситуацијата многу поинтересна отколку што е“, рече Ема кревајќи ја едната рака за да ги замоли да престанат.

„Па, се разбира“, рече Грејс накосувајќи ја главата. „Тоа ни е *работа*. Да ја зачиниме секоја приказна со малку секс“.

Да, Ема мораше да се согласи со тоа. Тоа навистина им беше работа.

Проблемот со бившите

Stilieto беше едно од најпродаваните списанија за жени во земјата, а Џули, Грејс, Рајли и сега Ема, беа групата за љубов и врски на Stilieto.

Тие четири заедно ги покриваа сите можни теми од „Десет работи што тој потајно ги мрази“ до „Пет невообичаени планови за прослава на годишнина“ до „Водич за перверзна предигра за почетници“.

Темите на приказните се разликуваа од месец во месец во зависност од инспирацијата на секоја жена и задачите што Камил повремено им ги даваше, но главно, секоја од нив си имаше своја област.

Џули пишуваше за кратки и слатки авантури, забава, флертување и состанување: „Први бакнежи“, „Како да го освоиш на прв поглед“ и така натаму.

Приказните на Грејс главно беа насочени кон жените што веќе се во врска: „Како врската да потрае“, „Советување за парови“, „Одржување на романтиката во живот“.

Рајли беше главна за секс. Сè во врска со сексот, секогаш. А Ема? Ема беше експертот за скршени срца - онаа што им помагаше на жените да најдат начин љубезно да откачат тип и онаа што ги советуваше како да преживеат ако типот ги откачи нив.

Последниот текст што го имаше напишано беше на тема „Како да живееш живот на слободна девојка кога сите пријатели ти се парови“.

Ема имаше инспирација на таа тема од лично искуство. Да му се сневиди, Ема можеше дури и да се нарече експерт за таа тема затоа што сите нејзини пријателки беа верени или мажени.

Кога му се приклучи на тимот на Stilieto пред година дена, Џули веќе го имаше освоено страшно згодниот Мишел Форбс, а Грејс и Рајли беа сами.

Оттогаш, таа беше сведок на вљубувањето на Грејс во секси новинарот Џејк Мелоун, со кого Грејс имаше направено преубава мала свадба на прекрасна дестинација пред неколку месеци.

А Рајли? Рајли успешно ја имаше завршено нејзината десетгодишна битка за срцето на Сем Комптон. Тие требаше да прават свадба за неколку месеци.

И тука беше Ема. А Ема дефинитивно сè уште беше сама. *Намерно.*

Таа излегуваше со мажи кога ѝ одговараше и имаше повеќе врски во текот на годините. Но Ема немаше намера да се врзе за маж, без разлика колку беа среќни нејзините пријателки.

Затоа што таа среќа можеше да експлодира побрзо од цевка за вода што може да ти го уништи целиот стан. И на крајот да си останеш само со една огромна црна дупка таму каде што треба да ти е срцето.

„Добро, ако нема ураган или матура, што е работата со чудната комбинација на мокра коса, природен изглед без шминка и гламурозен коктел фустан?“ потпраша Грејс.

Ема им раскажа за катастрофата со поплавата. Додека таа зборуваше, Џули буричкаше во нејзината чанта вадејќи маскара, сјај за усни, руменило и четка за коса.

Ѓ ги понуди на Ема, а Ема очајно ги грабна.

Грејс погледна на часовникот. „Баш ми е жал, Ем. Ќе мора да тераш уште малку со природниот изглед. Ќе почне состанокот за некоја минута“.

„Ема, не им раскажа за најдобриот дел од твоето утро“, рече Џули кога четирите заедно тргнаа кон салата за состаноци.

„Кој најдобар дел?“ праша Ема. „Тоа што ми го даде твоето макијато со вкус на карамела?“

„Не“, рече Џули. „Мислев на тоа кого видовме во лифтот“.

Ема преврте со очите. „Ох, *тоа*“.

„Кого?“ праша Рајли.

„Го видовме Кесиди“, рече Џули со певлив тон.

„Ух“, промрморе Грејс кога ја отвори вратата од салата за состаноци. „Се надевам дека сите биле добро

Проблемот со бившите

наоблечени. Секогаш е како снежна бура кога Ема и Алекс ќе се најдат во близина“.

Ема изненадено погледна во Грејс. Ѐ беше страшно чудно кога ќе слушнеше некој да го вика *Алекс*. Кога одеа на факултет заедно, сите го знаеја типот само по презимето што му беше испишано на дресот на натпреварите. За Ема, Алекс Кесиди отсекогаш беше само *Кесиди*. Дали тоа беше сменето? Дали тој беше пораснат? Дали имаше одлучено да го батали неговиот идентитет на фудбалска супер ѕвезда и да го користи само неговото име, а не презимето како порано?

Не дека р беше многу гајле. Без разлика дали го викаа по име или по презиме, за неа во превод сè беше едно исто: кретен.

„Кога сме веќе кај снежната бура“, прошепоте Рајли додека влегуваа во салата за состаноци. „Бррр“.

На Ема р требаа некои пет секунди да сфати што мислеше Рајли. Таа не го *виде* Кесиди, туку повеќе го *почувствува*.

Но нема врска.

Не знаеше што мајка бараше тој на нивниот состанок во Stilleto, а не р ни беше гајле.

Одамна имаше престанато да се оптоварува со сè што беше поврзано со Алекс Кесиди.

Приближно... од времето кога ја остави пред олтар.